

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Oprin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 79. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm4449.pdf (tilgået 09. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Med Vaaben sanke Drotter røden Guld
I Holmgang og paa Vikingstog saa vide;
Da sidde de i Hallen, drikke Mjød
Af dybe Horn og skifte atter Guldet
80Imellem Kæmperne paa lange Bænk,
Saa atter det maa vidt paa Jord omvanke,
Før det igen kan samles udi Hal.
De Galne! vist dem stærke Mjød beruser;
De ei forstaa at skatte dyre Malm,
Og ei at nyde det; de mene daarlig
Det ei er Noget i sig selv, men kun
At tragte efter som en Medekrog,
Hvorned Man fange kan alt hvad Man lyster.
Den dorske Æt, som ei begribe kan,
Det være maa det Høieste paa Jorden,
For hvilket Alt paa Jorden er tilfals;
At Alskens Lyst er ringere end det,
Hvorfor den købes! Jeg begriber
Hvad Guldet er, og da i Faderbryst
Jeg Sværdet skjulte, ogsaa ret jeg lærte
At skønne paa dets høie Værd.
Kun Vand jeg drikker, mager er min Kost,
Og ingen Kvinde mig i Armen sover,
Jeg føder ingen Sands, paa det at Alt
Beruses kan i Samling, af det Ene.
Hvor er den Kvinde vel paa Jord, hvis Kind
Er fin og glat som disse jevne Plader,
Hvis Øine skinner som det blanke Malm,
Og af hvis Yndighed Man aldrig mættes?
Kun Eet jeg ei begriber, hvorfor Mad
Og Drikke jeg behøver for at leve.
81Saa tit jeg prøved at undvære det; men dog
Endnu, til Trods for al min Stræben, nødes
Jeg til at bryde af min Salighed,
Med slig en usel Idræt; ja end ikke
Jeg hindre kan, at Guldet med sin Pragt
Jo glemmes, naar den tørre, hede Læbe
Til Kruset haster; selv i denne Stund,
Skønt dybt i Guldets Herlighed nedsunket,
Uvilligt drives Øiet hen mod Skaal.
Saa skynd dig da, du fule, dumme Tunge!
Og dyp dig hastig i det lede Vand,
At Guldets Pris igen du kan istemme.
Det er det Høieste du kan, og dog
Kun slet du siger, hvad jeg i mig føler.
O, kunde det, som i mig tænker, føler,
Min Krop forlade, selv forene sig
Med Guldet, da jeg først var ret lykkelig.
Vel hundred Gange kan om gyldne Dynge
Jeg vinde mig, og slimet Ormeham
Sig fast kan klæbe, men i hver en Fure
Jeg ei kan trykke mig, ei røre Alt.
O, vidste jeg kun, at jeg kunde være,
Og være her, skønt Kroppen raadned hen,
Da skulde jeg med smeltet Guld mig lædske,
Og give saa min Sjæl et bedre Hus,
Der kunde staa foruden Mad og Drikke.
82Dog, det er uvist, om jeg kunde være,
End mere uvist, om jeg ei til Hel
Nedstødtes, hvor Man siger vi skal komme;
Og om jeg blev her end, hvo veed,
Om ei en Dødelig da kunde mægte
At rane bort min Skat, min Salighed,
Og lade mig omvanke paa den tomme Hede.
Nei, leve vil jeg, altid vil jeg leve,
Som nu jeg er; thi nu tør Ingen vove

At nærme sig; jeg eier Ægishjelm,
Som fylder hvert et Bryst med Rædsel,
Naar Øiet ser den; jeg kan skabe mig
I Ormelignelse og Edder hvæse.
Hvor er vel den, som eier Mod og Kraft
Til mig at møde og som ikke falder?
Jeg veed, han er, men der er ikkun een,
Kun eet er Sværdet mig kan Bane volde,
Og det er brudt. Hvem gør det heelt?
Min Broder kan det, — men han er en Jotun,
Og Sigurd er af Asaæt; naar saae
Man slige To at virke Idræt sammen? —
Ja, Loke, det er sandt han Odin hjalp,
Og dræbte Otur, han er og en Jotun, —
Men skuffed og den lede Asamand.
Det vil og Regin, men — hvad kan det nytte,
Naar først jeg myrdet er? Dog, hvem har sagt,
At al den Snak er sand? naar Man nyfigen
83Vil Ødet vide, tit Man faa'r en Løgn
At løbe med, saa er vel ogsaa dette.